

ת"פ 65384/01/19 - מדינת ישראל נגד א' פ' - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

21 יוני 2020

ת"פ 65384-01-19 מדינת ישראל נ' פקר
בפני כב' הסגנית נשיא נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גלית זימרון - נוכח
נגד
א' פ' - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד דן גרובס - נוכח

המאשימה

הנאשם

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג במשך כ-13 שנים והתגוררו בדירה באשקלון יחד עם בתם התינוקת שהייתה אותה עת בת חצי שנה.
2. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 25.01.2019 בסמוך לשעה 11:05, בדירה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שניגש אליה ונגח באפה באמצעות ראשו. מיד לאחר מכן, החל לרדת דם מאפה של המתלוננת. עם זאת, החל הנאשם לצעוק על המתלוננת באומרו לה: "את הוצאת אותי מדעתי! כבר אין סבלנות. חרא, את מפחידה אותי עם הגירושין? אין בעיה, אנחנו נתגרש, אני אקבל את הבית, כלבה! הבאת אותי למצב של שגעון!" בהמשך לכך, המשיך הנאשם לתקוף את המתלוננת, בכך שתפס את המתלוננת בשער וניער אותה.
3. עוד נטען, כי משהבחין הנאשם בכך שהמתלוננת מחזיקה בידה פלאפון, וכי הוא מצולם באמצעותו, דרש הנאשם מהמתלוננת לרדת על הברכיים ולבקש ממנו סליחה. משכך, המתלוננת ירדה על ברכיה ותוך כדי בכי אמרה לנאשם: "סליחה, סליחה, רק אל תרביץ יותר".
4. מיד ובהמשך, ועת המתלוננת הייתה מצויה על הרצפה, בעודה בוכה ובעוד דם זב מאפה, איים הנאשם על המתלוננת באומרו לה: "או לך אם מישהו ידע, אני אמצא אותך... אני אשבור לך את האף... אני אקח לך את הילדה, אני אוכיח שאת משוגעת". מיד ובהמשך לכך, תפס הנאשם את המתלוננת בשערותיה וגרר אותה לכיוון חדר האמבטיה, תוך כדי כך שהוא מצווה עליה לשטוף את הפנים ובעודו ממשיך לאיים עליה באומרו לה: "מהר לשטוף, מהר לשטוף! אוי ואבוי אם מישהו ידע! אני אתנקם בך כל החיים! ... בהמה זונה! אני מזהיר אותך! אוי ואבוי... אם יהיה רע, אני אזין את אימא שלך! הזהרתי אותך זונה!". לאחר מכן, הנאשם גרר את המתלוננת לחדר השינה וזרק אותה על המיטה.
5. כמו כן, נטען כי בעקבות מעשיו של הנאשם נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות סדק קל בשורש האף.
6. בנוסף לכך צוין, כי בנסיבות המפורטות לעיל, בחדר השינה, שבר הנאשם את מפזר החום בכך שעקר אותו מהקיר והחל לשבור אותו באמצעות ידיו.
7. את המעשים המתוארים ביצע הנאשם בעוד בתם המשותפת של בני הזוג שיחקה בלול בסלון הדירה.
8. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **היזק לרכוש במזיד** לפי סעיף 452 לחוק העונשין; ו**תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.
9. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה היא למאסר בפועל; ואילו ההגנה תוכל לטעון לעונש

עמוד 1

כראות עיניה.

10. בעניינו של הנאשם התקבלו מספר תסקירים, שבסופם המליץ שירות המבחן להורות על השתתפות ענישה שיקומית בדמות צו של"צ וצו מבחן. בגופם של התסקירים, מפרט שירות המבחן אודות קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, יחסו לעבירות, הליכי השיקום שבהם השתתף, עמדתה של המתלוננת, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, לבד מאותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

11. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, שהתקבלה ביום 18.06.2020, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

12. **כראיות לעונש הציגה המאשימה** את רישומו הפלילי של הנאשם **(ת/1)** ממנו עולה כי לחובתו של הנאשם פריט רישום אחד ללא הרשעה שהתיישן; תעודה רפואית בעניינה של המתלוננת **(ת/2)** הימנה עולה כי לאחרונה נגרמה חבלה בדמות סדק קל בשורש האף; תמונות החבלה שנגרמה למתלוננת **(ת/3)**; שני סרטונים המתעדים חלקים מהאירוע שבמוקד כתב האישום **(ת/4)** ו- **(ת/5)** בהתאמה). לגופו של עניין, המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם, עמדה על הנסיבות המחמירות הנלוות אליהם, ובכלל זה לממד של ההשפלה והביזוי שנלווה להם, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם שינוע בין 10 לבין 20 חודשים מאסר בפועל. בהמשך, ומבלי להתעלם מכך שבעברו של הנאשם פריט רישום אחד ללא הרשעה (שהתיישן זה מכבר), מהודאתו והשתתפותו בהליכים טיפוליים, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם ענישה בדמות מאסר בפועל ברף התחתון של מתחם הענישה, לצד מאסרים מותנים, פיצוי, קנס וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

13. **כראיות לעונש מטעם ההגנה** העיד בנו של הנאשם מר תומס פקר, שמסר כי מאז האירוע שבמוקד כתב האישום, הלה חזר להיות בקשר עם אביו וכי הקשר עמו התחזק.

14. לגופו של עניין, בניגוד לעמדת המאשימה, ההגנה סברה כי על מתחם העונש ההולם במקרה הנדון לנוע ברף התחתון החל ממספר חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות, ובכל מקרה, ובשים לב להליך השיקומי אותו עבר הנאשם, יש לסטות הימנו לקולה, ולהשית על הנאשם הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן. בעניין זה, הפנתה ההגנה, בין היתר, לתקופה בה שהה הנאשם במעצר ובתנאים מגבילים, לעובדה כי הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, להליך השיקומי שעבר, להודאתו במיוחס לו ולחיסכון בזמן שיפוטי יקר.

15. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי הוא מצטער על מעשיו. בסוף דבריו, הנאשם הפנה להליך הטיפול שאותו עבר ומסר כי קיבל עזרה ממשית וכלים להתמודדות עתידית; ולעובדה כי כיום הוא והמתלוננת מצויים ב"שלום בית".

דיון והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

16. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

17. כאן יצוין, כי הצדדים לא חלקו ביניהם כי יש לקבוע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, ובדין עשו כן, בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו

עמוד 2

למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)). שכן בעניינו, המדובר במסכת עבריינית אחת מתמשכת, שבוצעה במסגרת אותה מערכת יחסים זוגית, כשאותו הרקע עומד מאחוריה, ושהופנתה כלפי אותה המתלוננת, וכל זאת בסמיכות זמנים. אשר על כן, קיים "קשר הדוק" בין מכלול העבירות, והתבוננות על כל אחת מהן כעל אירוע נפרד, תהא מלאכותית במידה רבה. לצד האמור ועל כל פנים, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

18. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשי **האלימות הפיזית** שנקט הנאשם כלפי בת זוגו, הינם שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה או בני זוג, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. כך גם, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין (בדיוק כמו במקרה הנדון), אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי או הקשר הזוגי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין. לא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)).

19. בעצם ביצוע **עבירת האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)).

20. בכל הנוגע **להיזק לרכוש במזיד**, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו.

21. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם; לנוכח החבלה שנגרמה למתלוננת; לאור כך שהנאשם איים על המתלוננת בפגיעה קונקרטית בגופה; כמו גם ממד ההשפלה והביזוי שנלווה למעשיו; והעובדה כי אין המדובר במעשה נקודתי ובודד אלא במסכת נמשכת של מספר עבירות, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה במקרה הנדון ברף גבוה.

22. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות לעבירת התקיפה** שביצע הנאשם, נתתי דעתי בראש ובראשונה לטיבה ואופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת, עת נגח באפה באמצעות ראשו ובהמשך תפס את המתלוננת בשיעור וניער אותה. כידוע, עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות ודרגות חומרה שונות של חבלות, וברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומת אגרופ או נגיחה, ואין דין מכה המכוונת לאזור אחת הגפיים כדין מכות המכוונות לכל הגוף. במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריה של עבירת התקיפה שבה הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשיו של הנאשם מצויים ברף חומרה שאינו נמוך כל עיקר. לכך אף יש להוסיף, כי מעשיו של הנאשם לוו באיומים ובהשפלת המתלוננת, דבר שיש לראות בו כנסיבה מחמירה בפני עצמה.

עוד נתתי דעתי לנזק הגופני שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשיו של הנאשם: סדק קל בשורש האף. אכן, המדובר בנזק גופני המצוי ברף שאינו ברף הגבוה של החבלות שהעבירה הקבועה בסעיף 382(ג) לחוק העונשין יכולה להכיל בתוכה. והדברים עולים בבירור הן מהאמור בכתב האישום המתוקן והן מהתעודה הרפואית (2/ת) ומ(3/ת) תמונה המתעדת את החבלה שעל גופה של המתלוננת. ואולם, לא ניתן להתעלם מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון בהתנהגותו משוללת הרסן של הנאשם, תוך שברי כי נגיחה באף, תפיסה בשיער וניעור כמו גם גרירה באמצעות השיער וזריקה על המיטה - עלולים היו להביא אף לתוצאות קשות מאלו שנגרמו בסופו של דבר, וכבר היו דברים מעולם.

23. **בכל הנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע עבירת האיומים** שביצע הנאשם, מצאתי כי אלו מצויים ברף חומרה גבוה, באשר מעשי האיום בוצעו לאחר שהלה הספיק לתקוף את המתלוננת ולנגוח באמצעות ראשו באפה, ובשעה שהוא דורש מהמתלוננת לרדת על ברכיה (לאחר שהבחין כי האירוע מתועד באמצעות מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת) ובעודה בוכה ודם זב מאפה. לא זו בלבד, אלא שמעשי האיום לוו במעשי אלימות פיזית בדמות תפיסת הנאשם את המתלוננת בשערותיה וגרירתה לכיוון חדר האמבטיה ובהמשך בגרירתה לחדר השינה וזריקתה על המיטה. כמו כן, הנאשם איים בצורה שאיננה ערטילאית לפגיעה בגופה של המתלוננת ("לשבור לך את האף") ואף איים לקחת לה את הילדה ולהתנקם בה למשך כל החיים.

24. כמו כן, אל לנו לשכוח כי עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי מעבר לתקיפת הנאשם את המתלוננת באמצעות נגיחה באמצעות ראשו באפה וגרירתה החבלה, הנאשם תקף את המתלוננת פעם נוספת בכך שתפס אותה בשיערה וניער אותה, ואף בהמשך, תפס אותה בשערותיה וגרר אותה לכיוון חדר האמבטיה ולחדר השינה וזרק אותה על המיטה. לא זו בלבד אלא שהנאשם אף איים על המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות. כך שנדמה כי חסד עשתה עמו המאשימה עת בחרה להאשימו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש אחת ובעבירת איומים אחת בלבד. ואולם וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם שכן, יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594 (2006); רע"פ 2581/14 אסף יקותיאלי נ' מדינת ישראל, (12.02.2015); ע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).

משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.

25. עוד בבחינת הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נתתי דעתי לכך שהלה שבר את מפזר החום שבחדר השינה, בכך שעקר אותו מהקיר והחל לשבור אותו בידו. בחינת נסיבות ביצוע המעשים בהקשר זה מלמדת כי מעשיו של הנאשם אינם מצויים ברף חומרה גבוה, מה עוד ששווי של מפזר החום לא פורש בכתב האישום.

26. בסיכומה של נקודה זו, אציין כי מ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת בעיני תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עבריינית, המאפיינת את דרכם של בריונים, בה הנאשם בוחר לעשות דין לעצמו ופוגע פיזית ונפשית במתלוננת בת זוגו, תוך שהוא מפגין כלפיה רכושנות, אובססיביות, ופטריארכליות, מנצל את רגשותיה, משפילה ומבזה אותה. בעניין זה, בנקל מצטייר לנגד עינינו תסריט אימים כאשר בולטת בחומרתה התנהגותו חסרת הרסן ו"דבקותו במטרה" העבריינית, הבאה לביטוי כמכלול הן בתקיפתו את המתלוננת והן באיומיו כלפיה לפגיעה ממשית בגופה - כאשר כל אלה נעשים ב"ביתה מבצרה" של המתלוננת ולנגד עיניה של בתם הפעוטה, ושיאם הברוטאלי והאכזרי בא לביטוי עת הוא נוגח באפה של המתלוננת באמצעות ראשו וכתוצאה מכך נגרמת לה חבלה בדמות סדק קל בשורש האף.

27. ייתכן כי מעשיו של הנאשם אינם מגיעים לכדי המעשים אליהם כיוון המחוקק בסעיף 40ט(א)(10) לחוק העונשין, ואולם לא ניתן להתעלם מהתנהגותו מעוררת הסלידה, עת בחר להשפיל את המתלוננת בהזדמנויות ובדרכים שונות. וכך, ולאחר שהלה נגח באפה של המתלוננת באמצעות ראשו ובעוד זב דם מאפה, הנאשם החל לצעוק על המתלוננת ולקללה ואף המשיך לתקוף אותה בכך שתפס אותה בשערה וניער אותה; וכך, עם היוודע לנאשם כי

- המתלוננת מחזיקה בידה מכשיר טלפון נייד המתעד אותה, הלה דרש כי המתלוננת תרד על ברכיה ותבקש ממנו סליחה; ואם לא די באלה, הרי שבעודה שרועה על הרצפה, בוכה ודם זב מאפה, איים הנאשם על המתלוננת, וגרר אותה על הרצפה לחדר האמבטיה באמצעות אחיזה בשערותיה וציווה עליה לשטוף את פניה על מנת לטשטש עקבות; והמשיך לאיים עליה בעודו גורר אותה לחדר השינה ומשליכה לעבר המיטה. בהצטברם של המעשים שתוארו לעיל, בנקל ניתן לשער כי עצמת הנזק הנפשי, אינו נופל בהרבה, אם בכלל, מעצמת הנזק הפיזי אשר נגרם למתלוננת. שכן הנאשם לא הסתפק בתקיפות פיזיות של המתלוננת, אלא אף הקפיד לבזותה ולהשפילה בכמה הזדמנויות שונות כשאף תקיפתו אותה באמצעות הנגיחה באפה הינו אקט שבו מעבר לממד הפיזי, יש גם ממד נוסף של ביזוי והשפלה.
28. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. כמו כן, אל לנו לשכוח כי בענייננו הנאשם הורשע בצבר של עבירות כאשר לא ניתן לומר כי המדובר במעידה חד פעמית שלו. וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו המשקפת אטימות לגורלו וסבלו של האחר, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.
29. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי ישנו מנעד רחב של עונשים המושתים על הנאשמים השונים אשר הורשעו בביצוע עבירות של אלימות בתוך המשפחה, לצד עבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ובכלל זה אופייה של האלימות שננקטה; חומרת החבלות שנגרמו, אם בכלל; שווי הרכוש שניזוק; ועוד. בדומה, העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; הבעת החרטה מצדם ונטילת אחריות; השתתפות בהליכים טיפוליים; גילם; וכיוצא באלה. על כל פנים, וזאת חשוב לציין, כי בכפוף לחובתו של בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו ולשקול את נסיבותיו האישיות של כל נאשם הבא בפניו, הרי שפעם אחר פעם שבה הפסיקה ומזכירה את הצורך להילחם ביד קשה בתופעת האלימות במשפחה בחברתנו, וזאת בין היתר באמצעות השתתפות ענישה מחמירה (ראו למשל דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל**, (20.08.2009)). (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
30. לגופם של דברים, מהפסיקה ניתן ללמוד כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בביצוע עבירה **אחת** של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש, עבירת איומים ועבירת היזק לרכוש במזיד, מתחם העונש הינו רחב ותלוי בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, תוך שבמקרים חמורים, הדומים בנסיבותיהם למקרה שלפניי, נקבעו בדרך כלל מתחמי ענישה המתחילים ממאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות. כך לדוגמא, ראו, רע"פ 3463/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.05.2015); עפ"ג (מחוזי מרכז) 60176-03-16 **אליאס נ' מדינת ישראל**, (01.05.2016); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 41415-04-15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (12.10.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 25919-11-14 **סקומורוחין נ' מדינת ישראל**, (14.01.2015); ת"פ (שלום רמ') 68753-07-18 **מדינת ישראל נ' MIKAEL GAVRA** (פורסם בנבו, 10.02.2019); ת"פ (שלום ת"א) 29762-04-19 **מדינת ישראל נ' MIKAEL GAVRA** (פורסם בנבו, 29.10.2019); ת"פ (שלום רמ') 65359-12-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 10.09.2019); ת"פ (שלום רמ') 2510-07-19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 25.12.2019).
31. כאן ייאמר, כי עיינתי גם בפסיקה שאליה הפנו הצדדים, אולם כמובן שהדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים השונים, כאשר נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לקולא או לחומרא מהמנעד שהוצג לעיל. כך לדוגמא, ברע"פ 8323/12 **אליהו שוקרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.11.2012), פסיקה אליה הפנתה המאשימה, המדובר בגזר דין שניתן עובר לכניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין. בעניין זה יצוין, כי טוב יעשו הצדדים אם יקפידו להציג פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ובוודאי כאלה שניתנו לאחר תיקון 113 (וראו דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 **יהודה**

- סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל**, (12.05.2015), ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו). עוד מצאתי להסב את תשומת ליבה של המאשימה, לכך שבת"פ (שלום ב"ש) 26826-06-14 **מדינת ישראל נ' יואב מוצ'ה** (פורסם בנבו, 26.11.2014) הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי (עפ"ג 57820-01-15 מוצ'ה נ' מדינת ישראל (11.03.2015)), והגם שערעור זה נדחה, מן הראוי כי בתיקים שבהם הוגש ערעור, המאשימה תודיע על כך לבית המשפט, על מנת שבית המשפט יופנה להחלטתה של ערכאת הערעור ולא לפסק הדין של הערכאה הדיונית. וכך, בת"פ (שלום ק"ג) 10908-03-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 01.10.2017), פסיקה אליה הפנה הסנגור, שם בניגוד לענייניו, לא נלוותה לביצוע העבירות עבירת האיומים, וכן האלימות שננקטה, וממד ההשפלה אותה חוותה המתלוננת, כך לדידי, הינה מתונה יותר מאשר זו שבמקרה שלפני, כמו גם החבלות שנגרמו למתלוננת, אף הן אינן בעלות רף חומרה גבוה כבמקרה דנן.
32. עוד יש להזכיר, כי הענישה היא לעולם אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של הנאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו, ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו, ע"פ 1323/13 **רן חסן נ' מדינת ישראל**, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 **אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל**, (11.06.2013)), ובכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
33. בשים לב לחומרת האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם, המעשים שבהם נקט ושהיה בהם כדי להשפיל ולבזות את המתלוננת, התנהגותו שלוחת הרסן ונטולת כל בלמים ומעצורים שבמהלכם עברה המתלוננת מסכת של אלימות פיזית ונפשית, הנזקים שנגרמו לאחרונה, ויתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שעליהן עמדתי זה עתה, סבורתי כי **בנסיבות הייחודיות של המקרה הנדון, על מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם לנוע בין 9 ל- 20 חודשים מאסר, לצד פיצוי משמעותי וענישה נלווית.**
- ד. גזירת העונש המתאים לנאשם**
34. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
35. בעניין זה, נתתי דעתי לנתונים הבאים: לנאשם פריט רישום אחד ללא הרשעה שהתיישן זה מכבר (אך לא נמחק) משנת 2017 בעבירת גניבה, בגינו הושת על הנאשם עונש בדמות חתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה **(ת1)**; הנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת בבית המשפט ואף הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר; והנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו. כמו כן נתתי דעתי לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, לא כל שכן לריצוי מאחורי סורג ובריה, וזאת בשים לב לעובדה כי הלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו.
36. עוד יש ליתן את הדעת לעובדה כי הנאשם שהה במעצר מאחורי סורג ובריה במשך פרק זמן שאיננו מבוטל, במשך כחודש, וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך סבורתי כי היה במעצרו זה, כמו גם בהימצאותו במשך תקופה לא מבוטלת בתנאים מגבילים, כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהרתיעו במידה רבה מביצוע עבירות נוספות בעתיד (תוך שגם שירות המבחן סבר כי יש בהליך הפלילי המתנהל נגדו כדי להרתיעו), וייתכן שאף ניתן לשקול שיקול זה במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.
37. כל אלה, על פניו, היו צריכים להביא את בית המשפט למסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של

מתחם העונש ההולם. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי לא בלי התלבטות, כי יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולה במידת מה מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי המשמעותי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי הוא השתקם או למצער כי יש סיכוי של ממש שישתקם". ובמה דברים אמורים?

38. **ראשית**, כפי המפורט בתסקירים אשר הוגשו, הנאשם שולב בחודש אפריל 2019, במסגרת הליך המעצר, בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן במשך כחמישה חודשים. המדובר בטיפול המיועד לגברים שפעלו באלימות כלפי בנות זוגם. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם שיתף פעולה עם הטיפול והגיע בקביעות למפגשים וכי ניכר כי הלה מעוניין להרחיב את הבנתו באשר לקשייו בדינאמיקה הזוגית. כמו כן, הנאשם שיתף בפתיחות אודותיו ואודות הקונפליקטים שעמדו בבסיס האלימות שבגינה הופנה לשירות המבחן, כשיכר כי הלה הצליח להתייחס באופן ביקורתי להתנהגותו באירוע שבמוקד כתב האישום, ולזהות מוקדי סיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו.
39. עוד כעולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם הביע חרטה על התנהגותו ואמפתיה כלפי המתלוננת, תוך שהסביר את הרקע לביצוע העבירות שנבע מהמתחים הרבים שחש שהתעצמו עם לידת בתם המשותפת של בני הזוג, לצד עייפות מוגברת ולחצים שהצטברו, כמו גם וויכוח שהסלים בינו לבין המתלוננת במהלכו חווה תובענות ודרשנות גבוהה מצדה כלפיו, ולכן, לדידו, הגיב בצורה אלימה וחסרת וויסות כלפיה.
40. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו בעל דפוסים עברייניים ושתפקודו החיצוני תקין, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בהסתגלותו התקינה במסגרות החינוך, הצבא והתעסוקה. לצד זאת, התרשם השירות כי הנאשם מתקשה להתמודד עם קשיים ומשברים באופן מקדם, נוטה לדחוס תסכולים, תוך קושי להיעזר בגורמי תמיכה בסביבתו. עוד להתרשמות שירות המבחן, על אף האלימות בה נקט כמתואר בכתב האישום, הנאשם אינו אווז בעמדות הנותנות לגיטימציה לאלימות, וכי התנהגותו הינה על רקע מטענים רגשיים, שלא נענו במשך תקופה ממושכת וניכר כי בתקופה שקדמה לביצוע העבירות, חלה הדרדרות במערכת היחסים הזוגית, סביב מתחים שהתעצמו לאחר לידת בתם, באופן שגרר קושי מצדו של הנאשם בוויסות כעסיו. משכך, ולאור ההתרשמות כי קיימת נזקקות טיפולית בעניינו, מצא השירות כי יש מקום לשלב את הנאשם בהליך טיפולי במרכז למניעת אלימות במשפחה, תוך שהנאשם ביטא הבנה למצבו ונכונות להשתלב בהמשך טיפול.
41. עוד כנלמד מהתסקירים, בספטמבר 2019, החל הנאשם את הטיפול במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה, והשתתף עד מועד כתיבת התסקיר (מיום 11.02.2020) בחמשה מפגשים פרטניים לצורך הכרות והתאמת תכנית טיפול. בהמשך, הלה השתתף ב- 12 מפגשים במסגרת סדנת שליטה בכעסים דרך מדיטציה. כפי שנמסר מגורמי הטיפול, הנאשם הגיע למפגשים הפרטניים והקבוצתיים באופן קבוע, שיתף פעולה, וגילה מוטיבציה לערוך שינוי באורחות חייו. להתרשמות גורמי הטיפול הנאשם מפיק תועלת מהטיפול ועורך מאמצים לשינוי.
42. שירות המבחן התרשם בסופו של יום, כי שילובו של הנאשם בהליכי טיפול ושיקום במשך 10 חודשים גרמו **להפחתת רמת הסיכון** הנשקפת הימנו להישנות עבירות אלימות כלפי המתלוננת. כמו כן, מצין השירות, כי התחזקה התרשמותו כי הנאשם מצליח למנף את ההליך המשפטי והמשברי לטובת מודעות למאפייניו, עבודה עצמית ושליטה על כעסיו ולכן סבר שיש מקום במקרה זה לבכר את הפן השיקומי ולהשית עליו הענישה שפורטה בראשית הדברים.
43. **שנית**, לדידי, הליך שיקום מוצלח אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן בנאשם אשר ביצע עבירות אלימות כנגד בת זוגו, ולא כל שכן מקום בו הוא שב להתגורר עם המתלוננת, כמו במקרה הנדון. בנסיבות כגון אלה, הנאשם והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, ומכאן החשיבות הרבה לשיקומו של הראשון, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאיים את הגורמים אשר היוו זרז להתפרצות התנהגותו האלימה. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.09.2006):

"גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם

בעתיד כלפי בת זוגו המתלוננת... כמו כן, האפשרות לשיקום חיי הזוג והמשפחה, שהיא פרי טיפול והפנמתו על ידי הנאשם, משפיעה אף היא באופן משמעותי על כיוון גזירת הדין - האם לכיוון השיקום והטיפול, או לכיוון הענישה. ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול [ההדגשה אינה במקור - נ.ש.מ]."

בהמשך לדברים האמורים, ובנוסף להערכת הסיכון האמורה של שירות המבחן (שכאמור, פחתה אך לא אוינה), אף נתתי דעתי לעמדתה החיובית של המתלוננת כלפי הנאשם, כפי שזו הובעה בפני שירות המבחן. כפי העולה מדבריה של המתלוננת, הרי שלתפיסתה, התנהגותו של הנאשם באירוע שבמוקד כתב האישום נבע מכך שהלה התמוטט עקב דחיסת רגשותיו וכי הנאשם לא התנהג באלימות כלפיה בעבר. עוד כנלמד מדבריה של המתלוננת, הלה אינה חשה במצוקה והביעה סיפוק מכך שהנאשם עובר הליך המיטיב עמו, תוך שתיארה את יחסיהם כיום כ"מצוינים". ברי כי האינטרס של המתלוננת אינו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל, (17.06.2012)); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי "כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה".

44. ברוח הדברים האמורים יצוין, כי אמנם שיקול השיקום יביא במקרה הנדון להקלה בעונשו של הנאשם, אולם לא יהיה בו כדי להטות את הכף לכיוון סטייה הימנו לקולה במידה ניכרת או להימנעות משליחתו למאסר, לריצוי בעבודות שירות. ודוק, בעובדה שהנאשם התגייס להליך שיקום יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו, ואילו לא הנאשם היה נמנע מלהסתבך עוד בפלילים משמעות הדברים היא שליחתו לריצוי מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח.
45. כידוע, לאינטרס השיקום חשיבות ניכרת, אולם אין עסקינן בשיקול שהוא בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו, ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016)). שני שיקולי ענישה אחרונים אלה, אף מקבלים משנה תוקף במקרה הנדון, עת עסקינן במי שהורשע בין היתר בעבירת אלימות במשפחה שאף גרמה לחבלת המתלוננת.
46. יתר על כן, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך, עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולה ובוודאי לא במידה ניכרת, ממתחם הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".
47. כידוע, יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחמי הענישה בשל נימוקי שיקום ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בעניין זה יש לבחון בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת שהביאה אותו לביצוע המעשים, כמו גם לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, וכי רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל - לסטות ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו, ע"פ 1229/19 יפתח סלומנסקי נ' מדינת ישראל, (01.07.2019)).
48. לאור כל המתואר לעיל ותוך שאיזנתי בין חומרת מעשיו של הנאשם מחד גיסא לבין הליך השיקום הארוך שעבר הנאשם, מאידך גיסא, שוכנעתי כאמור, כי לכל הפחות, קיים סיכוי ממשי כי הנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד, וכי יש בכך כדי להצדיק סטייה מה לקולה ממתחם העונש אשר קבעתי בעניינו.

49. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה (4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); ברע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); ברע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

50. כללם של דברים, באיזון הראוי בין מכלול הנסיבות שפורטו בגזר דין זה, מצאתי כי יש לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם במספר בודד של חודשים, ולהשית על הנאשם עונש בדמות 6 חודשים מאסר בפועל.

51. אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר ולא אכחד ואומר, כי לנוכח הנסיבות המחמירות שנלוו למעשיו של הנאשם, בית המשפט התחבט רבות אם להורות כי מאסר זה ירוצה מאחורי סורג ובריח. אולם, לאחר עריכת שקלא וטריא בנושא ובשים לב להליך השיקומי המשמעותי שאותו עבר הנאשם, העובדה כי באמתחתו רישום אחד ללא הרשעה שהתיישן זה מכבר, הבעת החרטה מצדו, ויתר מאפייניו האישיים שתוארו לעיל, מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו ולהורות כי עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות.

52. יחד עם זאת, בשים לב לכך שאמנע משליחתו של הנאשם לריצוי עונש המאסר מאחורי סורג ובריח, ובשים לב לחומרת העבירות שבהן הורשע ולכל הנסיבות המחמירות שנלוו אליהן, כפי שעמדתי על כך ארוכות בגזר הדין, ועל מנת שהחומרה שבמעשיו של הנאשם והסלידה שבית המשפט חש מהם ימצאו את ביטויים בענישה שתושט עליו, ייגזרו על הנאשם עונשים מותנים ארוכים ומרתיעים ופיצוי למתלוננת.

53. בשולי הדברים, אציין כי בית המשפט מבקש לחזק את ידיו של הנאשם בכול הנוגע להליך הטיפולי שאותו הוא עובר. אולם, על הנאשם לדעת כי הליך זה נועד בראש ובראשונה לשרת את טובתו שלו. ככל שלא יתמיד בהליך, ישוב לסורו, וינהג שוב פעם באלימות, הרי שטוב שידע כי לא יזכה להתחשבות נוספת מצדו של בית המשפט. מן הראוי שידעיה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא ימנע מאלימות בזכות ההליך הטיפולי שעבר, אולי יעשה כן מאימת הדין.

54. **מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 6 חודשים מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות - בניכוי ימי מעצרו.

הנאשם יחל בריצוי עונש המאסר ביום 13.09.2020, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה על עבודות השירות.

העבודות תבוצענה בבית החולים "ברזילי" בכתובת: ההסתדרות 2, אשקלון, בימים א' עד ה' על-פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 5 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים והיזק לרכוש במזיד.

ד. פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

היתרה תושב למפקיד/ה.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, וכי אי שיתוף פעולה כאמור, עלול להוביל להפקעת צו הבחן והשתת עונש אחר תחתיו.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ו. הנאשם יצהיר על התחייבות על סך 15,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות לרבות איומים או עבירה של היזק לרכוש במזיד וזאת במשך שלוש שנים מהיום.

מורה על השבת פלאפון מסוג גלאקסי 7 ומגן צהוב לנאשם.

ניתן צו להשמדת המוצג - בגדי נשים וגברים, בכפו לחלוף תקופת הערעור.

בית המשפט משיב למאשימה את המוצגים ת/4 ות/5.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ט סיוון תש"פ, 21 יוני 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע כל עבירת אלימות, לרבות איומים או עבירה של היזק לרכוש במזיד. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירת אלימות, לרבות איומים או עבירה של היזק לרכוש במזיד במשך שלוש שנים מהיום, יושת עלי סך של 15,000 ₪ במזומן.

החלטה

נרשמה לפניי התחייבות הנאשם כמפורט בגזר הדין.

**ניתנה והודעה היום כ"ט סיוון תש"פ, 21/06/2020
במעמד הנוכחים.**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא**